

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

PUTEREA UNUI ZÂMBET

Și ce poate face
un singur om

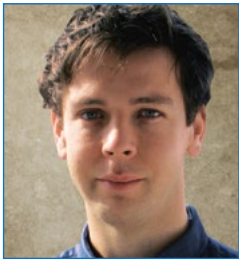
Păstrează momentum-ul

Secretul victoriei

Povestea lui George

Cel care nu mai
este o „ventuză”

NOTA EDITORULUI PLANTEAZĂ COPACI

„Omul care planta copacii”, de Jean Giono, este povestea alegorică a lui Elzéard Bouffier, un simplu păstor, care, de unul singur, a transformat o regiune aridă din sudul Franței plantând semințe în timp ce umbla zilnic pe dealuri cu turma lui la păscut. Această poveste a inspirat și motto-ul de pe coperta revistei *ContactS*: „Poți schimba lumea din jurul tău”.

În poveste, munca de zeci de ani a păstorului a dus la împădurirea întregii zone, ceea ce a readus în zonă fauna sălbatică, apa în izvoare și a îmbunătățit solul fermierilor. În final, oamenii au început să revină în această regiune părăsită, care a reînviat și a început să prospere.

Povestea ne spune că Elzéard s-a apucat de treaba asta după moartea fiului și a soției lui. Mulți oameni s-ar fi retras în tristețea lor, sau pur și simplu ar fi ignorat ideea, considerând-o nebunească, imposibilă sau că nu este responsabilitatea lor. Însă el și-a pus ideea inspirată în practică și, încet, dar sigur, a schimbat partea sa de lume.

El a avut un țel clar și un plan simplu. Probabil că nu se pornise să își schimbe lumea într-o măsură atât de mare, însă lucrurile bune au felul lor de a se amplifica atunci când ne ridicăm la nivelul provocării. Cele două Războaie Mondiale nu i-au stingherit munca și nu i-au cauzat alte dificultăți de netrecut. Când și-a dat seama că oile mănâncă lăstarii, a trecut la apicultură. După anul în care i-au murit 10.000 de arțari a trecut la plantat de fagi și a avut mai mult succes.

Lucrurile mari sunt de multe ori rezultatul muncii răbdătoare. Munca sa nu a fost deosebit de grea, însă a trebuit să persevereze zeci de ani la rând, zi de zi, să lucreze în parteneriat cu Dumnezeu, să își facă partea sa și să aibă încredere că Dumnezeu va face restul.

Oare ce idee aparent imposibil de nebunească ai și tu? Cu ajutorul lui Dumnezeu s-ar putea să nu mai fie într-atât de nebunească sau de imposibilă precum crezi tu că este. Dă-i-nainte. Schimbă-ți viața. Schimbă-ți lumea.

Samuel Keating
Editor executiv

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2017 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-201-X

Rolul clovnului și al doctorului este același: de a mări șansele și de a alina suferința.
– *Parch Adams (n. 1945)*

LASĂ LUMINA TA SĂ STRĂLUCEASCĂ!

DE ANNA PERLINI

M-am întâlnit pentru prima oară cu Marina cu 20 de ani în urmă, la un workshop organizat de un ONG japonez pentru femeile bosniace refugiate. Era prietenoasă și își adăuga atingerea ei originală de artist la eveniment chiar și prin simplul fapt că ajuta aceste femei să creeze niște felicitări simple de bun venit. După câțiva ani a însoțit până în Italia două autocare cu aceste femei refugiate, într-un program de parteneriat. Atunci i-am cunoscut și latura ei comică! Înțreținea atmosfera cu glumele ei, cu cântece și cu râsul ei contagios.

Apoi am auzit că avea niște probleme conjugale, iar când viața ei a intrat într-o perioadă mai tumultuoasă a început să ne viziteze mai mult pentru alinare, rugăciune și liniște sufletească. Atunci i-am văzut de multe ori lacrimi pe obraji, iar personalitatea ei luminoasă a capitulat în fața tristeții și a disperării. Iar pe lângă toate acestea, a început o luptă și cu cancerul la sân.

Am observat că în preajma Carnavalului (care este un eveniment important în orașul nostru) ea dispărea pentru o vreme. Odată, soțul meu a întâlnit-o la

paradă, îmbrăcată în clovn, și avea un zâmbet larg pe față. Iar când ne-a vizitat din nou i-a spus: „Stai puțin. Ai fost un clovn grozav, înveselindu-i pe alții, și nu te-am mai văzut demult atât de fericită! Ai un dar de la Dumnezeu! De ce nu ai veni cu noi la programul nostru de terapie cu clovni? Garantez că îți va schimba viața!”

Ea a acceptat provocarea și viața i s-a schimbat radical! A început să participe la evenimentele noastre de terapie cu clovni, să antreneze voluntari tineri și chiar și-a deschis propria afacere de animatori la zile de naștere și alte petreceri. A apărut pe postul local de TV și în ziar și toți în oraș o cunoșteau și o iubeau. Uneori se îmbolnăvea sau obosea, ceea ce era de înțeles, dar niciodată nu zăcea mult timp. După cum spunea chiar ea: „Câteva zile acasă îmi sunt suficiente să devin iar tristă și introvertită. Am nevoie să îmbrac costumul de clovn, să ies din casă, să strălucesc și să fac pe cineva fericit. Aceasta este cea mai bună soluție pentru propriile mele probleme”.

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOARE A ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE,¹ ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995.

1. <http://www.perunmondomigliore.org/>

O parte tristă a zilei mele este când ascult știrile. Aproape toate sunt despre oameni în situații groaznice. Atât creștini cât și necreștini se confruntă într-un fel sau altul cu suferințe dureroase, în multe părți de lume.

Majoritatea știrilor sunt despre situații tragice. De la crize financiare la terorism, la războaie și conflicte, violență legată de droguri, oameni fără adăpost, persecuția creștinilor, dezastre datorate schimbărilor climaterice, terenuri rămase minate, lipsa apei în diferite părți ale lumii și guverne foarte represive.

Dacă ne gândim prea mult la toate relele și nu facem nimic, acestea ajung să ne deprime, doar dacă nu le aducem lui Dumnezeu în rugăciune. Pe de altă parte, El folosește în viața mea personală aceste lucruri ca să privesc către El pentru speranță în această lume sfărâmată.

1. Vezi Ioan 6:9-13.

2. Vezi Corinteni 1:26-28.

3. Luca 21:4

De multe ori mă ajută să îmi iau mintea de la problemele și de la dificultățile mele dacă mă gândesc la situațiile teribile în care se află alții. Conștientizând în mod repetat suferința și trauma pe care o cunosc atât de mulți oameni zilnic mă ajută să îmi reamintesc de relativa lipsă de importanță a propriilor mele dificultăți și să îmi dau seama cât de binecuvântată sunt să nu fiu în general atinsă de multe din aceste lucruri extrem de triste și de dificile.

Îmi dau seama cât sunt de bogată și de binecuvântată în spirit și cât de multe lucruri materiale am. Piciorul meu pășește pe drumuri plăcute, ochii mei se delectează cu pajiști liniștite, urechile mele ascultă muzică minunată. Eu nu aud bombele războiului. Eu nu beau apă poluată. Eu nu trăiesc într-o cutie de carton. Eu nu aud cuvinte crude din partea unor conducători duri. Eu nu sunt închisă într-o celulă jengoasă.

Eu trăiesc în pace. Majoritatea oamenilor cu care interacționez zâmbesc și spun cuvinte frumoase. Eu am libertatea de a vorbi deschis despre credința mea.

ÎNCEPE CU TINE ÎNSUȘI

Autor necunoscut

Când eram tânăr și liber, iar imaginația mea nu avea limite, am visat că voi schimba lumea.

Pe măsură ce am avansat în vârstă și am devenit mai înțelept, am descoperit că lumea nu se va schimba, așa că mi-am mai limitat viziunea și am hotărât să îmi schimb doar țara. Însă și aceasta părea de neclintit.

În amurgul vieții, într-o ultimă încercare disperată, am încercat să îmi schimb familia, pe cei apropiați mie, dar vai, ei nu erau deloc interesați de asta.

Iar acum, pe patul morții, mi-am dat seama că dacă doar m-aș fi schimbat *pe mine însumi* mai întâi, prin exemplul meu m-aș fi schimbat familia. Prin inspirația și încurajarea lor, poate că aș fi putut să îmbunătățesc situația țării mele, iar apoi, cine știe, poate că aș fi schimbat chiar și lumea.

Eu mă pot bucura de cei dragi mie. Eu mă distrez cu prietenii și cu familia. Am un pat călduros. Pot ieși din casă fără frică.

Sunt cu adevărat binecuvântată în multe feluri pe care aș putea să le subestimez!

Ascultând știrile mă ajută să mă rog pentru cei care suferă în lume; apoi mă ajută să fiu și mai pozitivă și mai recunoscătoare pentru „ușurința” poverilor mele, care sunt nimic în comparație cu poverile multor altor oameni.

Noi, creștinii, s-ar putea să avem de suferit și poate uneori nu ne simțim prea bogați, însă în spirit și din punct de vedere al proviziilor, al libertăților și al răspunsurilor la întrebările vieții, noi suntem foarte binecuvântați.

În consecință noi avem responsabilitatea de a împărți ceea ce avem cu cei pe care Domnul ni-i scoate în cale și să ne rugăm pentru cei care suferă și care se confruntă cu pierderi majore.

Când vezi suferința și nevoile disperate ale multor oameni în lume s-ar putea să simți că nu ai prea multe de oferit. Însă, în ciuda dificultăților, a deficiențelor, a inferiorității, a dizabilității, a nenorocirilor, sau a obstacolelor, putem să ne facem partea noastră pentru

Iisus. Precum băiatul care și-a dat prânzul lui Iisus ca să îi ajute pe alții.¹ Și chiar a ajutat! În plus, ceea ce a realizat Iisus în acea zi, cu ce a oferit băiatul, a schimbat viața lui și a altora pentru totdeauna.

Să nu subestimezi lucrurile mici pe care le poți face: zâmbetul care poate înveseli o inimă, cuvintele care pot fi o încurajare, broșura ce poate transmite dragostea lui Iisus, micul dar pentru munca lui Dumnezeu sau contribuția în ajutorul săracilor. El folosește unele dintre cele mai mici lucruri și unii dintre cei mai slabi oameni ca unelte, ca să aibă un impact cât mai mare în viața altora.²

Dumnezeu a lăudat-o pe văduvă care, deși a dat foarte puțin comparativ cu alții, a dat mai mult decât cei bogați pentru că a dăruit tot ce avea. El a spus: „Căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască”.³ El vede în inima ta și știe cât ai sacrificat și apreciază corect lucrul acesta.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER
AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI
THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE
CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ.

CINE ESTE APROAPELE MEU?

Citeam povestea binecunoscută a bunului samaritean¹ dintr-o Biblie cu ilustrații pentru un grup de copii de 8-9 ani la școala duminicală. Povestea se termină cu întrebarea pe care Iisus le-a adresat-o: „Care dintre aceștia trei îți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari? ‚Cel ce și-a făcut milă cu el’, a răspuns învățătorul Legii. ‚Du-te de fă și tu la fel’, i-a zis Iisus”.²

Un băiat, cu un păr roșcat bogat și cu pistrui pe față, m-a întrebat: „Cum găesc și eu un aproape care are nevoie de ajutorul meu?”

Întrebarea m-a pus pe gânduri! Este adevărat că nu ne întâlnim în fiecare zi cu oameni bătuți și căzuți în stradă, poate chiar niciodată, sau să vedem pe cineva care a fost furat sau nedreptățit, iar din câte știu eu, vecinul meu nu prea are nevoie de mine.

Gândindu-mă mai mult, mi-am imaginat o zi obișnuită din viața mea, care este cam așa:

Jumătate de oră de dimineață reflectez și mă rog, apoi fac câteva exerciții fizice și iau un mic dejun rapid. Încerc să ies cât mai repede pe ușă ca să nu prind aglomerație în trafic, dar mă cam chinui cu asta. Chiar dacă sunt la timp la întâlniri, nu pot spune același lucru despre obiceiul altor oameni din orașul nostru african, iar asta mă face să întârzi la următoarea întâlnire, ceea ce mă forțează să mă alătur și eu cercului de întârzieri. Asta îmi creează un sentiment de nemulțumire și nu prea mai am compasiune ca să mă opresc și să pun un bănuț în

mâna vreunei bătrâne cerșetoare la colțul străzii sau vreunui bărbat în căruț cu roțile, cu cioturi în loc de picioare, care stă cu mâna întinsă la marginea drumului.

Mă grăbesc. Aceștia să fie aproapele meu?

Am trecut de la o activitate la alta fără să am timp să răspund la SMS-ul unui prieten ce ar fi avut nevoie de câteva minute din timpul meu. Poate că l-ar fi ajutat enorm să îi acord câteva minute din timpul meu. *Să fie el aproapele meu?*

M-am uitat repede peste e-mailul primit de la o cunoștință mai veche, un domn care îmi explica că viața lui a luat o întorsătură neplăcută și că dorea să vorbească cu cineva. *Mai poate aștepta*, am hotărât eu, trecând la e-mailurile mai urgente. *Oare să fi fost el aproapele meu?*

Mai târziu, când am ajuns la mașina mea, în parcare, domnul parcat lângă mine încerca agitat să-și pornească mașina, dar fără succes. Se pare că avea nevoie de un cablu cu care să ia curent de la o altă baterie. Dar pe acesta trebuia să îl primească de la un alt bun samaritean, nu de la mine. Cablul meu era undeva în portbagaj, îngropat sub un morman de lucruri pe care trebuia să le duc, în drum spre casă, la unul din proiectele noastre. *Cu siguranță el nu este aproapele meu*, m-am gândit eu, așezându-mă la volan cu o expresie de întristare pe față. Oricum, eu eram în drum spre un proiect social și eram în întârziere.

După ce m-am gândit mai mult la cele petrecute în acea zi mi-am dat seama că în fiecare zi ne ies în cale vreun „aproape”, sau doi, dar s-ar putea să îi ignorăm cu foarte mare ușurință și să ne vedem de drum în treburile noastre foarte „importante”. M-am

1. Vezi Luca 10:25-37.

2. Luca 10:36-37

3. Citește întreaga poveste a bunului samaritean din Luca 10:25-37.

“ Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut. – *Iisus, Matei 25:40*

”

gândit și la mine, și la situațiile în care am beneficiat eu de un bun samaritean prietenos care a considerat că eu *sunt* aproapele lui și m-a ajutat când aveam nevoie. Așa că am hotărât să fiu mai atentă cu micile fapte de bunătate pe care le puteam face celor cu care îmi intersectam calea în viața mea atât de ocupată.

Chiar în ziua următoare am fost testată cu această hotărâre când o prietenă m-a sunat și m-a rugat să am grijă de copilașul ei pentru o oră, cât trebuia să meargă ea la dentist. Eu îmi planificasem să mă relaxez în sâmbăta aceea, însă mi-am amintit de rezoluția mea și am fost de acord să o ajut, sperând că voi avea suficient timp de relaxare după aceea. Apoi am scris câteva cuvinte și cunoștinței mele întristate și am pus un bănuț în mâna bătrânei de la colțul străzii. Din fericire nimeni nu a avut nevoie în acea zi de cablul meu de baterie.

În săptămânile următoare au existat și alți oameni pe care i-am ajutat și cu siguranță că vor exista și mai mulți în viitor. Chiar și un zâmbet poate avea un efect de durată; și a da o mână de ajutor, a te dispensa de un bănuț, a duce bagajul cuiva, a trimite un SMS încurajator, a împărți mâncarea cu cineva, a da cuiva câteva minute de atenție sau a da acel telefon pe care l-ai tot amânat.

Este uimitor să vezi nenumăratele atitudini și fapte mărunte care ar putea îmbunătăți lumea din jurul nostru dacă le-am observa și dacă ne-am aminti de bunul samaritean și L-am întreba regulat pe Dumnezeu: „Cine este aproapele meu?”³

IRIS RICHARD ESTE CONSILIERĂ ÎN KENYA,
UNDE ESTE ACTIVĂ ÎN COMUNITATE ȘI ÎN MUNCĂ
VOLUNTARĂ DIN 1995.

POVESTEA LUI GEORGE

DE HANNAH BOOK

– Munca asta voluntară pe care o faci... are o motivație religioasă? Dacă este ceva religios să știi că eu sunt ateu.

Ceșetorul bătrân care m-a tras de mâneca arăta mai mult a animal decât a om. Trupul lui zbârcit purta toate amprentele alcoolismului extrem, însă ochii îi erau alerți și parcă mă implorau.

– Am fost și eu odată atee, i-am spus.

Piața mare din Buenos Aires, unde avea loc întâmplarea, este casă pentru mulți docheri și pentru alții care nu au unde altundeva să locuiască. În timpul zilei, sute de oameni caută prin gunoaie orice resturi de la tarabe. Este un loc destul de dur. De ani de zile de când frecventez această piață pentru aprovizionarea muncii noastre voluntare, am ajuns să-i cunosc pe majoritatea vânzătorilor și pe alții mereu prin preajmă. Acesta dorea să vorbească. Mi-a spus că-l cheamă Ventuză.

Pentru un boschetar bețivan era surprinzător de vorbăreț și de educat. Acolo, în piață, în următoarea jumătate de oră, am ascultat povestea omului – toți cei 64 de ani ai săi – inclusiv faptul că tatăl său, șef la poliție, a fost ucis de Mafie chiar înaintea ochilor săi și cum de atunci el a „înnebunit” și a devenit violent de necontrolat. Când a terminat de istorisit, ochii îi erau în lacrimi.

Ce să-i spun? M-am rugat în tăcere să găsesc cuvintele potrivite.

– Vrei să fii eliberat? l-am întrebat.

– Eliberat de ce?

– De amărăciune și frică.

– *Nimeni* nu mă poate elibera de astea! a protestat Ventuză.

– Cunosc pe Cineva care o poate face, i-am spus,

și vreau să-ți dau un dar.

S-a prins imediat că vorbeam despre Iisus.

– Știi ce greu este pentru un ateu să primească acel dar? a oftat el.

– Și eu am fost atee, îți amintești? De aceea știu că lucrul acesta te va ajuta.

Ventuză a rămas fără replică.

– Vrei să-L primești pe Iisus? l-am întrebat direct.

S-a uitat la mine pentru un timp, fără să scoată un cuvânt. Apoi, dintr-o dată, a răsuflat și și-a desfăcut brațele, ca și cum ar fi primit darul pe care i-l ofeream.

– Da, îl primesc! a spus el.

Așa că m-am rugat cu Ventuză să-L primească pe Iisus ca Mântuitor și să-l elibereze de frica și amărăciunea care l-au condus la băutura.

Când mi-am deschis ochii arăta un alt om!

Înainte de a ne despărți, mi-a spus:

– Îți mulțumesc că mi-ai adus această pace ... și, în altă ordine de idei, pe mine mă cheamă George.

După două săptămâni, când m-am dus din nou prin piață, nici nu l-am recunoscut! Era proaspăt bărbierit și bine aranjat. A fost, de asemenea, bucuros să se roage împreună cu mine și să primească revista *Conéctate* (versiunea spaniolă a revistei *ContactS*).

Următoarea săptămână ne-a spus că a citit și recitit materialele noastre. De asemenea, a stat și a vorbit cu Iisus vreo două ore și a ajuns la concluzia că trebuia să-și găsească de lucru. Din cauza comportamentului său violent și argumentativ, fusese mereu concediat.

– Și să nu-ți vină să crezi, a zis el, dar nici n-a trecut un minut și a venit la mine un băiat care

mi-a spus că tatăl lui îmi oferă de lucru la taraba lui ... același om care, acum o lună, s-a jurat că nu voi lucra niciodată din nou pentru el!

George era foarte bucuros să vadă cât de repede i-a răspuns Iisus la rugăciune!

— Tot atunci, ne-a cerut să ne rugăm ca Dumnezeu să-l ajute să se oprească complet să mai bea.

— Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat zilele trecute, a spus el. Beam cu prietenii când, dintr-o dată, am simțit cum Iisus mă bate pe umăr și-mi spune să pun jos paharul de vin – și am făcut-o! M-am ridicat și am plecat. Înainte n-aș fi făcut *niciodată* așa ceva. Apoi, după vreo 20 de minute, cei cu care băusem s-au luat la bătaie, încât a trebuit să vină poliția să facă ordine. Acest polițist știa că tordeauna mă putea găsi implicat în vreo bătaie, așa că acum, când m-a văzut stând deoparte, fără să mă bag, m-a întrebat: 'Nu ești și tu cu ei?' Când i-am răspuns că nu, s-a holbat la mine și m-a întrebat: 'Ce-ai *pățit*?' Iisus mă schimbă. O simt și alții pot să o vadă și ei. Acum

doresc să mă rog să termin complet cu băutura.

Când ne-a spus că nu crede că mai poate supraviețui încă o iarna friguroasă pe stradă, m-am oferit să mă rog pentru el să-și găsească o chirie la un preț rezonabil. Următoarea dată când l-am văzut, George mi-a spus că o firmă mare de citrice i-a oferit o slujbă de supraveghetor, plus locuință.

Mai mult decât atât, mi-a spus că acum poate din nou să dea ochii cu nevasta lui și cu cele două fiice gemene, acum mari.

— Cu toate miracolele pe care le-a făcut Iisus pentru mine, sunt sigur că mă poate ajuta să repar lucrurile. Acum, indiferent de problemă, simt că Iisus îmi spune: 'Încrede-te în Mine!'

Dacă dorești să-L cunoști pe Cel ce îți poate schimba lumea, roagă-te pur și simplu:

Dragă Iisus, accept iubirea și iertarea Ta. Te rog să vii în inima mea și să mă ajuți să Te înțeleg și să Te urmez.

LUMINEAZĂ PARTEA TA DE LUME

DE EVELYN SICHROVSKY

Am tresărit la plânsul îndurerat al unui bebeluș. După perdeaua despărțitoare auzeam vocea obosită și descurajată a mamei lui, încercând să-l calmeze. Eu aveam cincisprezece ani și eram în spitalul de copii fiindcă avusesem o operație de amigdalită cu o zi înainte. În ciuda așteptărilor, au apărut niște complicații și din cauza durerilor în gât și urechi nu puteam dormi profund. Am apăsat mai tare pachetul cu gheață pe gât și pe față, în timp ce o urmăream pe mama îngrijorată parcurgând în sus și în jos culoarul îngust cu fiul ei micuș și înlăcrimat, legănându-l.

Plânsul lui de compătimit era oarecum înăbușit de bandajul pe care îl avea deasupra gurii. Cu o zi înainte am auzit-o pe mamă discutând cu una dintre asistente că fiul ei se născuse fără buza de sus. Acum avea doar patru luni și era deja la a treia operație. Și va mai avea nevoie de cel puțin încă alte trei operații înainte să împlinească un an, fiecare operație clădind

pe cea anterioară până se formează buza de sus.

M-am gândit atunci la seara precedentă, când tatăl copilului venise în vizită. Părea că lucrează în construcții și că venise direct de la lucru. L-am urmărit cum și-a îmbrățișat iubitor fiul și cum l-a hrănit turnându-i puțin lapte în gură și apoi mișcându-i ușor capul ca să-l ajute să înghită. Fără buza de sus fiul lui nu putea suge sau bea lapte din sticlă ca alți bebeluși.

Intrarea unei asistente pentru control m-a readus la realitate. Mi-am întins mâna să primesc pachetul proaspăt de gheață pe care mi l-a oferit și am privit-o cum s-a aplecat asupra bebelușului ca să-i schimbe bandajul. Mai târziu, pe măsură ce plânsurile lui s-au mai potolit și a adormit, deși cu un somn agitat, s-a întors să plece. Dar s-a oprit. „Cred că e greu”, i-a spus mamei, punându-și mâna pe brațul ei. „Da”, răspunse aceasta, cu vocea îndurerată. Cu privirea pierdută, femeia continuă: „De multe ori mă întreb... de ce l-am adus pe lume în starea asta!”

Pe măsură ce pașii asistentei se auzeau tot mai încet pe culoar, cuvintele mamei încă aveau ecou în urechile

1. „Iisus ne dă lumină”, de Susan B. Warner (1868)

2. Vezi Ioan 14:20.

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.
– *Iisus, Matei 5:14-15*

Ni se spune să ne lăsăm lumina să lumineze, iar dacă o facem, atunci nu mai trebuie să spunem nimănui că luminăm. Farurile nu trag cu tunul ca să atragă atenția asupra luminii lor – ele pur și simplu doar luminează. – *Dwight L. Moody (1837-1899)*

Este mai bine să luminezi decât doar să strălucești, este mai bine să transmiți altora adevărurile la care ai meditat, decât doar să meditezi.
– *Thomas Aquinas (1225-1274)*

mele. M-am gândit la cât de mult își dorește probabil Dumnezeu ca ea să știe că El o iubește, se îngrijește și nu o condamnă niciodată; că El este aproape și că înțelege. N-am putut să-mi scot din minte imboldul de a vorbi cu ea. Dar ce puteam să-i spun? Cum aș putea spune ceva? Vocea mea era pe moment redusă la un șoptit enervant și mă durea foarte tare gâtul când vorbeam. Dar cum mă tot gândeam la asta mi-am amintit de un cântecel pe care l-am învățat în copilărie:

Iisus ne dă lumină, pură și curată,
Precum o lumânare ce în noapte scânteiază,
Strălucim și noi în lumea întunecată,
Și fiecare în colțul lui luminează.¹

Acesta este acum colțul meu de lume, m-am gândit, privind în jur în camera întunecată. Încă nesigură de ce voi spune și cum o voi spune, am pus jos pachetul de gheață și m-am dat jos din pat. Nici bine, că am început să vorbim. Vocea mea era cam scârțâită, cuvintele mele erau simple și puțin stângace, iar fața mi s-a făcut roșie din cauza timidității mele obișnuite.

Dar pe măsură ce discutam, durerea și disperarea din ochii ei au fost înlocuite de pace și de credință. Când ne-am rugat împreună mi-am dat seama, cu surprindere, că Dumnezeu m-a folosit, micuța lui lumânare, ca să aducă lumina Sa într-o inimă îndurerată.

Au trecut mulți ani de atunci, dar mă gândesc de multe ori la acea situație. Fiecare dintre noi avem colțul nostru de lume – familia, locul de muncă, școala, cartierul. E foarte ușor să te simți minuscul și să te îndoiești de puterea ta de a face ceva semnificativ. Însă, puțin este mult dacă Dumnezeu este cu tine. Iar Dumnezeu este cu siguranță cu fiecare dintre noi.² Noi suntem lumânările Sale, fiecare într-un colț al acestei lumi întunecate, ca să luminăm în mod unic pentru El. Mă rog ca eu să pot fi conștiințioasă să luminez colțul meu, oricând și oricum voi putea.

EVELYN SICHROVSKY CONTRIBUIE LA SCRIEREA DE CĂRȚI ȘI DE MATERIALE EDUCATIVE, ÎN LIMBA ENGLEZĂ, PENTRU COPII. EA TRĂIEȘTE ÎN SUDUL TAIWAN-ULUI.

PUTEREA UNUI ZÂMBET

MAICA TEREZA (1910-1997) DESPRE ZÂMBET

De fiecare dată când zâmbești cuiva, zâmbetul este un semn de dragoste, un dar către acea persoană, un lucru frumos.

Pacea începe cu un zâmbet.

De fiecare dată când ne întâlnim ar trebui să ne zâmbim, fiindcă zâmbetul este începutul iubirii.

Nu vom ști niciodată cât bine poate face un simplu zâmbet.

Zâmbetele sunt puternice. Probabil că ai întâlnit și tu câțiva oameni înzestrați, care radiază căldură și prietenie tot timpul. Ei zâmbesc așa de mult încât simplul fapt de a te afla în preajma lor îți încarcă bateriile spirituale. Bebelușii sunt și ei experți în asta. Fără să spună vreun cuvânt îți luminează ziua cu zâmbetele lor.

În ziua de azi multe firme își învață angajații să zâmbească clienților, chiar și atunci când le vorbesc la telefon. Sigur că zâmbetul profesional poate părea uneori fals. Există, de fapt, studii extensive făcute despre natura zâmbetului, prin care să se poată determina care zâmbete sunt sincere. Descoperirile acestor studii sunt folositoare în selectarea juraților sau la determinarea sincerității cuiva care ar trebui să fie de încredere.

Acestea fiind spuse, chiar dacă știm că aceste zâmbete profesionale sunt uneori false, totuși ne lipsesc când nu le primim; și toată lumea cunoaște efectul negativ al unei casierite posomorâte.

Recent am citit un articol despre un bărbat pe nume Hans Bergen, care a trăit într-un oraș mititel numit Ida, în Olanda, și avea fața desfigurată. El a trăit o viață singuratică, respins social de toți cei din comunitatea lui și disprețuit de toate rudele.

Toți cei pe care i-a întâlnit l-au ignorat sau și-au bătut joc de el, în afară de o fetiță pe nume Anna Martin, care i-a zâmbit amabil prima și singura dată când l-a întâlnit. Când acest bărbat a murit, i-a lăsat prin testament fetei o sumă considerabilă de bani, în semn de apreciere pentru bunătatea pe care i-a arătat-o. „Ea a fost singura care mi-a zâmbit”, a scris el.

O prietenă de-a mea, Helga, a pățit la fel. Ea era voluntară în Thailanda când s-a întâlnit cu un fermier bătrân ce se odihnea pe plajă, în vacanță. I-a zâmbit prietenește și a intrat în vorbă cu el. Timp de 20 de ani au comunicat lunar prin scrisori, dar nu s-au mai întâlnit niciodată. Apoi, într-o zi, Helga a primit o scrisoare de la avocatul bărbatului, înștiințând-o că acesta i-a lăsat o moștenire substanțială ca mulțumire pentru bunătatea și grija pe care i le-a arătat în comunicarea cu el.

Să nu subestimăm niciodată valoarea unui zâmbet. Nu costă nimic și avem cu toții o sursă infinită din care să dăruim.

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM¹ ÎN GERMANIA.

1. <http://elixirmime.com>

BUCURIA DE A SLUJI

DE UDAY PAUL

În ultimii ani am lucrat ca voluntar într-un proiect de educare al copiilor defavorizați. Eu fusesem crescut într-o familie tipică indiană de clasă mijlocie-înaltă și o mare parte din viața mea am trăit într-o zonă îmbelșugată a orașului, unde m-am bucurat de un stil de viață confortabil. Așa că a fost puțin ca un șoc cultural pentru mine să pun piciorul în mahalale și să văd cum este viața la un nivel total diferit.

În India există un contrast puternic între oamenii bogați, care sunt bine educați și au bune maniere, și clasele inferioare. Este o adevărată provocare să-i înveți pe aceștia să vorbească corect, să aibă etichetă și valori morale, dar mi-a adus și multă împlinire și satisfacție și m-a ajutat să înțeleg gândirea și durerile sufletești ale oamenilor pe care înainte îi disprețuiam. Văd că sunt dornici să-și îmbunătățească viațile fiind dornici să învețe. Apoi, din progresul lor rapid mi-am dat seama că au același potențial ca și copiii din familiile care își permit să îi dea la cele mai bune școli.

Biblia ne spune că dacă facem ceva bun pentru cineva care are nevoie, aceasta este o mărturie în fața lumii și Îi aduce glorie lui Dumnezeu.¹ Iisus a pus foarte mult accentul pe împlinirea nevoilor oamenilor. El i-a vindecat pe bolnavi, a hrănit pe cei flămânzi, i-a primit și i-a alinat pe cei oprimați, cei marginalizați, și cei de la marginea societății. El a văzut un potențial mare în oricine. El s-a uitat la cei cu slăbiciuni și

le-a spus că „pământului”
Oricine, fie că
este creat după ima-
este foarte important

ei sunt „sarea
și „lumina lumii”.²
este bogat sau sărac,
ginea lui Dumnezeu și
pentru El.

A lucra ca voluntar înseamnă a servi, fie că este într-un proiect educațional pentru cei dezavantajați, sau într-un proiect de curățare a cartierului. Este o modalitate minunată de a sluji comunitatea. Aceaste ne dă ocazia să cunoaștem oamenii acolo unde sunt ei, să le înțelegem problemele și dificultățile și să ne facem legături apropiate. Fie că alții observă că este iubirea lui Iisus ceea ce ne motivează să servim în felul acesta, fie că nu, totuși deschide calea pentru o mărturie mai aprofundată despre El.

Iisus a spus că El nu a venit ca să fie servit, ci ca să servească și ca să Își dea viața ca răscumpărare pentru mulți.³ Când ne ocupăm de nevoile altora, reflectăm iubirea lui Iisus, care s-a ocupat de nevoile persoanei ca întreg, fizic și sufletește, și dăm slavă lui Dumnezeu.

1. Vezi Matei 5:16; 1 Petru 2:12.
2. Matei 5:13,14
3. Vezi Matei 20:28.

UDAY PAUL TRĂIEȘTE ÎN BANGALORE, INDIA,
UNDE PREDĂ CURSURI DE LIMBĂ ENGLEZĂ ȘI DE
DEZVOLTARE PERSONALĂ.

Succesul este precum un bulgăre de zăpadă. Cu cât se rostogolește mai mult în direcția cea bună cu atât mai mare se face. – Steve Ferrante

DE ROBERT STINE

PĂSTREAZĂ MOMENTUM-UL

Când suferi în urma unei pierderi mari, sau când ești copleșit de obstacolele vieții, de schimbări și de probleme, victoria poate părea aproape imposibilă sau fără speranță – însă tocmai în aceste clipe contează să lupți și să dai tot ce poți și atunci poți avea o victorie majoră, „imposibilă”, care poate schimba istoria.

Nu am văzut lucrul acesta mai clar ilustrat ca la Super Bowl LI din 5 februarie, când au jucat New England Patriots și Atlanta Falcons.¹ Cei de la Patriots erau în urmă cu 28 la 3 în al treilea sfert și nicio echipă nu a reușit până atunci să recupereze mai mult de 10 puncte ca să câștige un Super Bowl, așa că în cazul lor părea o *misiune imposibilă* și nu mai aveau decât un sfert de timp de joc. În prima jumătate, Falcon înscriuseră 28 de puncte și se părea că nu pot să greșescă. Părea să fie un adevărat dezastru.

Apoi s-au întâmplat câteva lucruri care au schimbat situația. Falcons aveau mingea și puteau alege să șuteze un gol care să le prelungească conducerea, însă ei au ales să paseze și să joace. Înaintașul lor a fost blocat și

nu a mai putut șuta și au pierdut mingea în favoarea celeilalte echipe.

Din acel moment nimic nu i-a mai putut opri pe cei de la Patriots și au parcurs 90 yards (82 m) ca să înscrie, apoi au înscriș din nou și din nou, apoi au egalat în ultimul minut și în final au câștigat în prelungiri pentru prima oară în istoria Super Bowl-ului.

A existat un anumit moment când spectatorii au observat o schimbare. Falcons erau foarte buni, însă odată ce Patriots s-au regăsit, Falcons nu au mai putut să-i oprească.

Așa este și viața. Uneori pierdem bătălia minții, a inițiativei. Ne descurajăm. Nimic nu pare să meargă bine și suntem tentați să renunțăm, dar dacă privim pierderile ca pe ocazii de a învăța, iar apoi trecem în ofensivă, făcând ceea ce știm că este bine, lucrurile se pot schimba și victoriile pot apărea. Uneori tot ce ai nevoie este o simplă rugăciune ca să schimbi momentum-ul în favoarea ta.

ROBERT STINE ESTE PROFESOR CREȘTIN ȘI MISIONAR ÎN JAPONIA.

1. În SUA, Super Bowl este campionatul anual al Ligii Naționale de Fotbal (NFL).

PRIVEȘTE ÎN JURUL TĂU

DE PETER AMSTERDAM, ADAPTAT

Viața poate fi incredibil de aglomerată, ceea ce ne poate afecta viața spirituală. Ne poate fi dificil să găsim timpul pentru a comunica cu Dumnezeu, pentru a petrece timp în prezența Sa și în Cuvântul Său. Parcă ar exista o puternică forță gravitațională care ne trage către greutățile de zi cu zi, făcând să ne fie din ce în ce mai greu să ne oprim și să intrăm în prezența Sa, acolo unde am putea găsi tăria spirituală pentru a ne ocupa de greutățile vieții.

Iar aceasta ne poate afecta convingerea de a ne împărtăși credința cu alții. Când suntem prea ocupați, când grijile vieții și preocuparea pentru nevoile noastre personale apasă greu asupra noastră și nu Îl lășăm pe Dumnezeu să ni le poarte, atunci e posibil să uităm prea repede că există și alții în jurul nostru care au multe dintre aceste probleme, iar uneori poverile lor sunt mai mari decât ale noastre. Și totuși, față de noi, credincioșii, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu.

Indiferent de situația noastră, noi avem ajutorul lui Dumnezeu. Însă mulți nu știu despre El și astfel nu au încurajarea prezenței Sale, liniștea interioară că El îi iubește și credința că vor trăi cu El pentru totdeauna. Și s-ar putea să existe unii care nu vor ști *niciodată*, dacă noi nu le spunem.

Hai să ne rugăm să nu ajungem închiși în

binecuvântările noastre, să nu privim doar spre interior, prea ocupați de noi înșine și de nevoile noastre. În schimb, să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să fim sensibili la faptul că oamenii cu care El ne pune în contact sunt și ei creați după chipul și asemănarea Sa, iar El îi iubește și a murit și pentru fiecare dintre ei.

Dragă Dumnezeu, umple-mă cu Duhul Tău, cu compasiune și cu dragoste, încât să pot vorbi așa cum îți dorești Tu. Mai mult decât atât, Te rog să vorbești oamenilor prin mine. Cuvintele Tale blânde de iubire, înțelegerea Ta, grija, preocuparea și adevărul Tău să curgă prin mine, de la inima Ta la inima lor.

Luminează cele mai întunecate colțuri ale inimilor lor cu lumina și cu iubirea Ta. Adu-le odihnă în locul chinurilor, liniște în locul îngrijorării, fericire în locul tristeții. Înlocuiește neliniștea cu alinarea, teama cu credința. Și când este voia Ta, folosește-mă să contribui la împlinirea acestor lucruri.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA SA, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

Luminează ziua cuiva

Ți s-a întâmplat vreodată să ai o zi proastă fiindcă ai avut de-a face cu cineva care era într-o dispoziție proastă? Poate că a fost cineva din autobuz, sau un alt client din magazin – cineva pe care în mod normal nici nu l-ai fi observat – însă acea persoană prost dispusă, sau nepoliticoasă, ți-a afectat întreaga zi.

Pe de altă parte, ai avut și o zi care a mers foarte bine, ca apoi să-ți dai seama că totul a început când te-ai întâlnit cu cineva care a fost foarte amabil cu tine? Poate să fi fost felul în care ți-a zâmbit, sau felul în care a ridicat și ți-a dat ceva ce ți-a

căzut, sau ți-a ținut ușa – un simplu gest micuț cu impact pozitiv asupra întregii tale zile.

Fiecare om îi influențează pe alții. Clipă de clipă atitudinea ta și nivelul tău de fericire se reflectă în lucrurile mărunte pe care le spui sau le faci, iar acestea îi vor afecta și pe alții. Ce impact ai tu de obicei asupra oamenilor?

Gândește-te la lucrurile pe care le-au făcut alții care ți-au îmbunătățit ziua și încearcă să faci și tu la fel pentru alții. Nu numai că vei lumina ziua cuiva, însă vei descoperi că și tu vei fi mai fericit și că vei vedea viața mai pozitiv.